

ASSAU lacht omhoog als hij ontrent dat hij ooit gifgas zou hebben gebruikt.

Deze Nederlandse versie van *The News* klinkt muzikaal heel anders dan de Amerikaanse, door het grote aandeel blazers en percussionisten van het Nederlands Blazers Ensemble. De muziek is van alle markten thuis, maar klinkt steeds overweldigend. *The News* is een project dat nooit af is, steeds komen er nieuwe beelden, geluiden en muziek bij, aangepast aan de actualiteit. We horen Wilders stotteren over de 'barbaren uit het Oosten' en een Amerikaanse officier die zo vaak herhaalt dat er in Guantánamo niet wordt gemarteld dat je aan het eind wel beter weet. *The News* is een volslagen nieuwe manier om met muziek, tekst en beeld om te gaan.

MAX ARIAN

The News, a reality opera, The Peace Edition, 2 oktober in Grand Theater Groningen; 3 oktober in Muziekgebouw aan 't IJ; voorjaar 2014 in een andere vorm bij de Nationale Reisopera; nbe.nl

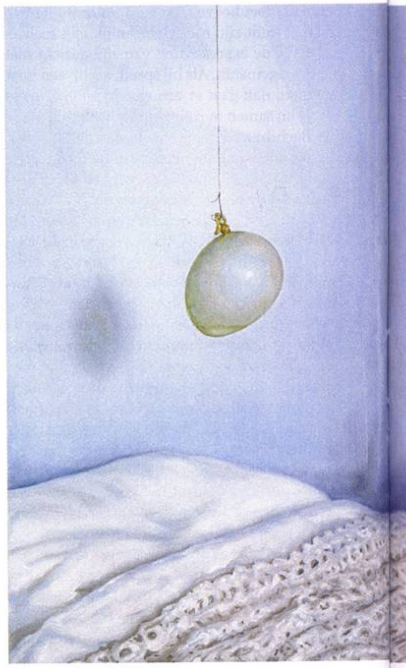
Poëtische opmerkzaamheid

KUNST
To Catch a
Falling Feather

Een bezoek aan Arti et Amicitiae in Amsterdam is altijd een beetje wonderlijk. Het is een mirakel dat de vereniging nog bestaat; opgericht in 1839, kreeg een jaar later een eerste 'kunstzaal', in 1856 uitgebreid met een tweede door architect J.H. Leliman en in 1893/94 werd het pand nog eens verbouwd door Berlage en Bleys. Het is fraai en eerbiedwaardig, er worden goede tentoonstellingen gegeven en de sociëteit is in vol bedrijf, en toch vraag ik me elke keer af waarom daar niet méér gebeurt. Als er nou iets in de kunstwereld aan de orde is, dan is het wel het entameren van contact tussen kunstenaars, burgerij en bedrijfs-

onder: Lara de Moor, *Lullaby*.
In de tentoonstelling *To Catch a Falling Feather* in Arti et Amicitiae

rechts: *Verkocht*, vlnr André Dongelmans en Nhung Dam, op de achtergrond Peter van Heeringen

leven, de klanten en de steunpilaren. Daar is de vereniging ooit voor opgericht, om kunstenaars – toen van laag sociaal allooi – op een beschaafde manier in contact te brengen met kunstliefhebbers. De twee zalen, met prachtig bovenlicht, zijn in die geest gebouwd. Ze liggen midden in de stad, en toch heb ik er regelmatig voor een dichte deur gestaan. Ondertussen biedt Arti deze dagen een tentoonstelling van zes kunstenaars, Eelco Brand, Lon Godin, Lynne Leegte, Lin de Mol, Lara de Moor, Erik Odijk, die meer aandacht zou verdienen. De kunstenaars zijn verenigd onder de titel *To Catch a Falling Feather* en hebben volgens de curatoren 'een zekere poëtische opmerkzaamheid' gemeen, alsmede een liefde voor het ambacht. Of dat de lading compleet dekt weet ik niet, maar de meeste werken hebben een voorzichtige relatie met de natuur, of het leven buiten.

Heel goed zijn de schilderijen van Lara de Moor. Zij hanteert een zorgvuldig soort realisme dat je bijna magisch zou willen noemen. Je ziet alledaagse beelden – een opgewrongen tafellaken, een volle wasbak, een bureau voor het open raam – die banaal zijn en toch meteen een gebeurtenis doen vermoeden. Hier heeft iemand met zijn poten in de inkt gezeten, iets goors in de wasbak uitgespoeld, of zoiets. Het zijn geen Tuymans-schilderijen, daarvoor zijn ze te anekdotisch, maar intrigerend zijn ze zeker en de verteltrant verraadt grote beheersing. Even goed leken mij de grote doeken van Lon Godin. Dat zijn oefeningen in abstractie met de grote kwast – grote vegen transparante verf, in een kalm patroon, zwart, grijs, wit, over een donkerder ondergrond. Het resultaat zit ergens tussen eenvoudige maar evenwichtige onherkenbaarheid en zoiets als een systeemplafond of

een grof weefsel. Godin levert ook twee video's. Eén daarvan, *Nature Morte* (2005), is een opvolging van snelle schetsen, in verf, die eigenlijk allemaal tot zo'n groot schilderij hadden kunnen leiden. Het is een aardige film, een tocht door het schetsboek van de maker, waardoor je begrijpt wat het verschil is tussen een snelle observatie, een opgetekend idee, en een echt werk – zo'n groot ding, dat een schilderij nu eenmaal is. Ten slotte noem ik drie zeer grote tekeningen van Erik Odijk, prachtige arbeids-intensieve studies van patronen en effecten in de natuur. Het zijn geen letterlijke weergaves; het kan een waterval zijn, of een bast-structuur, of een schimmel. Odijk voert zijn pen kennelijk als een bijna intuïtieve kennismaker met de buitenwereld. En ja, dat kun je best poëtische opmerkzaamheid noemen.

KOEN KLEIJN

To Catch a Falling Feather, *Arti et Amicitiae* Amsterdam, t/m 6 oktober. arti.nl

